

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wieselink, Hoofddorp; Mr I. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goea.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 86000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Vannuaf is het adres van den Eindredacteur weder:
VAN BREESTRAAT 14, AMSTERDAM.

INHOUD: Het de Schrift. Gij weet... (1 Joh. 3:5). — Kerkelijk Leven: Voor de Synode. Geestelijke verzorging van onze emigranten. Een vragenlijst inzake de Kerkengemeenschap. — Perschoon: — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Gij weet...

En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geene zonde is in Hem. 1 Johannes 3:5.

Men neme dit woord op de plaats waar Johannes het schreef, namelijk in enge aansluiting met wat hij er aan deed voorafgaan.

De apostel heeft de zonde geteekend in haar verfoeilijk karakter van ongerechtigheid, van aanranding der heilige rechten Gods; en hij deed dit om zijnen lezers te doen zien, hoezeer zij de zonde hadden te haten en te vlieden en hoezeer zij zich hadden te reinigen van alle kwaad.

En, nu, — met dat doel — namelijk om ons voor de zonde te waarschuwen — voert de apostel nu ook de beteekenis aan van Christus' verschijning in het vleesch, het oogmerk waartoe de Zoon Gods ons verschenen is. „Gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen“.

Daarom bevat dit woord wel rijke Evangelische strekking; het is eene herinnering aan den schat der genade door Christus aangebracht. Doch dat Evangelie en die genadeschat worden hier niet allereerst aangewend tot vertroosting, maar tot waarschuwing, tot ernstige prediking van den plicht der levensheilighing. Het Evangelie wordt hier gebruikt om de gemeente te roepen tot doeding van de zonde.

„Gij weet“... zegt de apostel.

Hij beroept zich dus op de kennis der gemeente aangaande het werk van Christus; hij herinnert haar wat het doel van Zijne komst was. „Gij weet“, dat Hij verschenen is om de zonde weg te nemen. Dat was het oogmerk Zijner vleeschwording en van al Zijn arbeid hier op aarde. Dat was geen bijwerk van Hem, met ondergeschikte bedoeling, maar daar kwam Hij voor. Dat was het doel van Zijne kribbe en Zijn kruis. Zijn leven en Zijn sterven, Zijn graf en Zijn opstanding; — heél Zijne openbaring. En dat wist de gemeente.

„Gij weet“... Zij was er ten volle mede bekend, dat Christus de wegneming der zonde bedoeld had, hare verzoening en verdelging, zoodat die zonde niet meer bestond. Welnu, indien men dat dan weet — hoe schrikkelijk is het dan zich nog met de zonde in te laten. Wie nu nog in de zonde blijft en zich niet van haar afscheidt, wie zich er niet door Christus van laat losmaken, die verdient voor zichzelf het doel van Christus' menschwording en van Zijn offerdood; die treedt zelfs vijandig tegen Hem en Zijn werk op; die houdt vast hetgeen Hij wil wegdoen; die is een vijand van het kruis. En dit klemt temeer, omdat in Christus zelve geen spoor van zonde is te vinden. „Geene zonde is in Hem“. In den persoon van Christus ziet de gemeente haar heilig ideaal.

Hij toont haar in Zijne vlekkelooze reinheid het doel waartoe Hij kwam en Zijn verlossend werk verrichte.

Ziedaar, hoe Johannes het Evangelie aanwendt om de gemeente aan te dringen tot heiligmaking. Eerst heeft hij haar het recht Gods voorgelaten, en de zonde doen zien in het licht van dat recht. „De zonde is de ongerechtigheid“.

En thans predikt hij der gemeente de genade Gods, en toont hij de zonde in het licht van die genade. „Gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen“. Ja, méér dan prediken doet hij; — herinneren.

„Gij weet“... Dat grípt dieper in.

De apostel brengt niets nieuws, maar hij beroept zich op wat de gemeente zelve weet; hij maakt het getuigenis van haar eigen conscientie wakker, en laat haar aldus zelve oordeelen.

„Gij weet“.

Ook wij weten.

Ook voor ons mag oprijzen het beeld, dat wij allen kennen, doch dat telkens opnieuw voor ons verschijnt, — het beeld van Hem, die Zich gaf in den dood, opdat Hij onze zonde zou wegnemen; en dan mag gevraagd worden, of wij willen vasthouden hetgeen Hij wilde wegnemen.

Er gaat van het Evangelie, van de boodschap der genade Gods in Christus zulk eene ernstige waarschuwing uit tegen de zonde.

De zonde in het midden van de gemeente des Heeren geschiedt niet alleen tegen het recht Gods, maar — veel erger — ze geschiedt tegen de genade Gods. Juist van hen, die „weten“, die bekend zijn met het doel van Christus' komst is de zonde zoo dubbel schuldig. Want zij is dan verzet tegen den arbeid der genade; zij wordt gepleegd tegen de liefde Gods; zij is een slag in het gelaat van Christus, die geopenbaard is om de zonde weg te nemen.

„Gij weet“... welk eene zware verantwoordelijkheid behelst dit woord. De wereld „weet“ het doel van Christus' komst niet, of althans minder helder; zij zondigt tegen het recht Gods, en zal dan ook door dat recht geoordeeld worden. Maar wie in de kerk des Heeren leeft, die „weet“ dat Christus geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; die is bekend met de liefde Gods in Hem verschenen; en diens zonde is zonde tegen de liefde Gods; en die zal ook, zoo hij voor die zonde geene verzoening ontvangt, door die liefde geoordeeld worden. Hoeveel schrikkelijker zal dat zijn! Zal het niet vreeselijk zijn eenmaal uit Jezus' mond te hooren: Gij wist.

„Gij weet“.

Dringt dat woord van den apostel dan in de conscientie der gemeente door; niet alleen opdat er ontwaking kome bij hen, die nog leven naar het goetdunken van hun hart, maar ook opdat Gods volk in levendige vijandschap met de zonde blijve. Zoo zondige gedachten in ons hart opkomen, zoo de verzoeking op ons aanschijft, laat ons dan aanstands bedenken, dat Christus geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; laat die wetenschap heilzame kracht zijn in onze overleggingen. Wij mogen niet vasthouden wat Christus heeft willen wegdoen.

En wanneer dat „weten“ van Christus' werk eene heilige macht gaat vormen, in ons hart en bewustzijn — dan zal het Evangelie van Gods genade niet alleen blijken te zijn tot verzoening en rechtvaardigmaking, maar ook tot heilighing van ons leven tot reiniging van ons zelve gelijk Hij rein is.

U.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Voor de Synode.

Enkele dagen nadat dit nummer verschijnt, neemt, zoo de Heere wil, de Synode van Groningen een aanvang.

Op den komenden Zondag zal van alle kansen in onze kerken, naar wij vertrouwen, om den zegen des Heeren voor die vergadering worden gesmeekt.

Maar laat ook in de huizen en in de binnenkamers de bede tot den Koning der kerk oprijzen. Laat er vurig gebeden worden!

Deze opwekking is te meer noodig, daar de gebedsdrang voor een buitengewone Synode als die van Assen uiteraard sterker wordt gevoeld dan voor een gewone als die van Groningen.

Bijna alle groote onderwerpen hebben het agendum niet bereikt.

De geestelijke nood schijnt niet meer zoo ernstig.

En dan wordt het meestal gezien, dat het gebod verflaauwt.

Niet alzoo!

In het kleine hebben wij Christus niet minder noodig dan in het groote.

Daarenboven, deze Synode staat niet los van die van Assen.

Het werk, daar begonnen, zal hier moeten worden voortgezet.

En nu is voor het voortzetten vaak meer volharding en getrouwheid vereischt dan voor het eerste aanvatten van een zaak.

Zoo licht denkt men, dat men het bij den eersten slag gewonnen heeft.

Dan treedt de verslapping in.

Men wordt minder waakzaam.

Men meent, dat men er is.

De geschiedenis der kerk is er om te bewijzen, dat klooeke besluiten in het begin later niet onergiek zijn gehandhaafd en dat zoo de dwaling, welke men eerst had veroordeeld, toch ingang vond, ja, dat het laatste vaak erger was dan het eerste.

Eens werden het pelagianisme en semi-pelagianisme uit de kerk gebannen.

Doch het duurde niet lang of vooral het laatste deed weer zijn intrede en went al spoedig algemeen aangehangen.

In ons land werden de dwalingen der Remonstranten door de Gereformeerde Kerken verworpen.

Helaas keerden ook die dwalingen er in terug, maar zij gingen vergezeld van andere, die veel gevaarlijker waren en de kerk geraakte in een toestand, waarbij die uit den Remonstrantschen tijd nog heilig was.

Er werden leerlingen verkondigd, welke de verzoeking deden slaken: waren ze maar Remonstrantsch.

Zelfs de kerkvorm werd geregen in den genootschapsvorm.

Het kost een ongelooflijke geloofsinspanning om een kerk te houden op de hoogte van betrekkelijke zuiverheid, waartoe zij na veel strijd gekomen is.

Indien de Heere onze kerken bij die zuiverheid niet bewaart, tevergeefs arbeiden Synodes daaraan.

Drijve het besef daarvan tot Hem uit!

Zij er bij ons geen vertraging in het gebed.

Behalve dat, is er nog iets, dat overigens niet lange naturen met vrees kan vervullen.

Zal Groningen die heerlijke eenheid openbaren, welke te Assen te aanschouwen viel?

Zal de broederlijke liefde er niet op de proef gesteld worden?

Er is een onderwerp aan de orde gesteld, dat vele hoofden reeds warm heeft gemaakt.

In de pers kwam dit reeds uit.

En die pers schijnt de meeningen, welke slechts worden uitgesproken, nog gefiltreerd te hebben.

Het meest greep ons aan, wat Ds van 't Sant in de „Watergraafsmeersche Kerkbode“ schreef over zijn bevindingen op den Theologischen School te Kampen.

Hier is de passage, waarop we doelen:

„Een ding heeft me in Kampen gespeten, n.l. de wijze, waarop buiten de vergaderingen over de kwestie van het promotierecht gesproken werd. Ik weet wel, dat dit den oprechten voorstanders van dat recht niet is aan te rekenen, maar als men opmerkte, hoe in de wandelgangen door onderscheidenen, die ik persoonlijk meerendeels niet kende, met groote animositeit gepleit werd voor toekenning van dat recht aan de school, dan betreurt men het te meer, dat dit vraagstuk thans weer aan de orde is gesteld.“

Het bleek mij, dat hij sommigen heel deze zaak gekoppeld wordt aan de oude kwestie der opleiding.

En daaraan gepaard: wantrouwen jegens de Theol. Faculteit der V. U., omdat die stichting om de bekende redenen in opspraak is. Dit is zeer te bejammeren en ik moet eerlijk zeggen, dat, wat ik buiten de eigenlijke vergaderingen daar hoorde, mij zeer bedroeft heeft; die men-